

Αθωνική

ΙΣΧ
ΜΗ ΚΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 138

Πολιτεία

ΚΥΡΙΕ

ΣΩΣΟΝ ΜΕ

“Κύριε, σῶσον... Σὺ μόνος δύνασαι ἀκωλύτως νὰ φθάσῃς ἐμέ εἰς οἰανδήποτε ἄβυσσον...”. Καὶ Οὗτος ἔσῳζεν.

Τὸ πρὸς ἐμέ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐξεδηλοῦτο διὰ τῆς δωρεᾶς τῆς ἀκατασχέτου ὁρμῆς πρὸς ὀδυνηρὰν μετάνοιαν, ἥτις εἴλκεν ἐμέ εἰς τοιαύτην ἀκόρεστον προσευχήν, ὥστε ἡ ψυχὴ νὰ ἐπιλανθάνηται τῶν πάντων, οὐδὲν νὰ ἐνθυμῆται, ἀλλὰ νὰ στρέφεται ἀκατασχέτως πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἀόρατον ἀλλ’ ἠγαπημένον, τὸν ἀγνωστον ἀλλ’ οἰκτεῖον, τὸν ἀπρόσιτον ἀλλ’ ἐγγύς. Δέν εὐρίσκω λόγους νὰ περιγράψω τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου δωρηθέντα εἰς ἐμέ πλοῦτον.

Θὰ ἐπιχειρήσω νὰ δώσω βραχύν κατάλογον τῶν λογισμῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀνέβαινον ἐπὶ τὴν καρδίαν μου κατ’ ἐκείνας τὰς θλιβεράς ὥρας τῶν ἀναμνήσεων τῆς ἀπολεσθείσης ὑπ’ ἐμοῦ προσευχῆς. Φυσικὴ συνέπεια τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἄκρα σμίκρυνσις ἡμῶν, τουτέστιν ἡ κένωσις. Ἄνευ τῆς βαθείας ἐπιγνώσεως ὅτι εἴμεθα ἀληθῶς γεννηήματα τοῦ ἄδου ἐν τῇ πτώσει ἡμῶν, οὐδέποτε θὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ πληρώματος τῆς μετανοίας. Ἡ ὀλοκληρωτικὴ μετάνοια ἀποσπᾷ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ θανασίμου ἐναγκαλισμοῦ τοῦ ἐγκεντρικοῦ ἀτομισμού καὶ εἰσάγει εἰς τὴν θεωρίαν τῆς θείας παγκοσμιότητος τοῦ Χριστοῦ, “τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς εἰς τέλος” (πρβλ. Ἰωάν. ιγ’ 1). Ὅταν μισήσωμεν ἑαυτοὺς ἕνεκα τῆς ἐν ἡμῖν ζωῆς κακίας, τότε διανοίγονται εἰς ἡμᾶς οἱ ἀτέρμονες ὀρίζοντες τῆς ἐντεταλμένης ἀγάπης.

Ἄνευ τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε θὰ περιβάλωμεν τὸν κόσμον διὰ τῆς ζωηφόρου φλογός τῆς Ἄνωθεν κατερχομένης χάριτος, οὔτε θὰ συλλάβωμεν τὴν ὄντολογικὴν διάστασιν τῆς “δευτέρας ἐντολῆς”: “Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν” (βλ. Ματθ. κβ’ 37-40). Εἰς τὸν μακάριον Γέροντα Σιλουανὸν ἐδόθη ἡ προσευχὴ ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Εἶθε νὰ δώσῃ ὁ Κύριος εἰς πάντας καὶ εἰς ἕκαστον νὰ ἴδουν τὸ Φῶς τῆς τοιαύτης προσευχῆς, διότι δι’ αὐτῆς ἀποκαθίσταται ἡ πρωτόκτιστος εἰκὼν τοῦ Ἀνθρώπου. Ὅστις δέν προσήγγισε τὰ ὅρια τῶν καταστάσεων αὐτῶν, ἄς μὴ τολμᾷ νὰ ὀνομάζῃ ἑαυτὸν χριστιανὸν ἄνευ φόβου καὶ αἰσχύνης, ἀλλ’ ἄς συνειδητοποιῇ μετὰ πόνου ὅτι εἶναι ἀνάξιος τῆς κλήσεως ταύτης. “Εἴ τις θέλει ὀπίσω Μοῦ ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν (ἀπαρνησάσθω πάσας τὰς προγενεστέρας αὐτοῦ ἀντιλήψεις καὶ ἰδέας) καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω Μοι... Εἴ τις ἔρχεται πρὸς Με καὶ οὐ μισεῖ... ἐτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται Μοῦ μαθητῆς εἶναι... οὐκ ἔστι Μοῦ ἄξιος”.

† Π. Σωφρονίου

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Τὸ παράπονο κρύβει ἐγωισμό. Ὅποιος δέν παραπονεῖται καὶ δέν ἔχει ἀπαιτήσεις, ἔχει τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. Διότι “ταπεινοὶς δίδωσι χάριν”.

✘ Θέλουμε δέν θέλουμε, σπέρνουμε στὸν ἑαυτὸ μας. Θέλουμε δέν θέλουμε, θὰ παρουσιάσουμε τὴν σπορὰ ἐκεῖ ἐπάνω. Κινηματογραφικὴ ταινία θὰ εἶναι ἡ ζωὴ μας στὴν μέλλουσα κρίσι. Νὰ μᾶς φωτίξῃ ὁ Θεὸς νὰ σπέρνουμε ἐν Πνεύματι. Τί ὠραῖο πρᾶγμα νὰ καταλήξῃ ὁ ἄνθρωπος μὲ καθαρὴ σπορὰ, καθαρὸ χωράφι καὶ καθαρὴ οἰκοδομὴ γιὰ τὴν αἰωνιότητα!

† Γέρων Εὐσέβιος

✘ Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἐκείνη πού μᾶς ἐμποδίζει νὰ πιστεύσουμε· ὄχι ἡ λογικὴ. Γι’ αὐτὸ ἂν πῆς σ’ ἓναν ἄπιστο νὰ ζῆσῃ ἔξι μῆνες κατὰ τὴν ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸ κᾶνη, θὰ γίνῃ πιστὸς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

✘ Ἀφέντη ἔχουμε πάντα, ἢ τὸν Θεὸ ἢ τὸν διάβολο καὶ τὰ πάθη μας. Ἐλευθερία ἔχει ὁ ἄνθρωπος μόνο ὡς πρὸς τίς ἐπιλογές του. Νὰ διαλέξῃ ἀφεντικὸ ἢ τὸν Χριστὸ ἢ τὸν διάβολο. Ἀπὸ κεῖ κι ἔπειτα ἀρχίζουν οἱ ὑποχρεώσεις.

† Γέρων Ἐπιφάνιος

✘ Δέν μπορείς νὰ σωθῆς μόνος σου, ἂν δέν σωθῶν καὶ οἱ ἄλλοι. Εἶναι λάθος νὰ προσεύχεται κάποιος μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Πρέπει νὰ προσευχόμεστε γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, νὰ μὴ χαθῇ κανεὶς. Ὅταν προσεύχεσθε γιὰ κάποιον ἄνθρωπο πού τὸν ἐπηρεάζει ὁ διάβολος μὲ τὰ ἁμαρτωλὰ πάθη, μὴν τοῦ τό λέτε, γιατί θὰ τὸ μάθῃ ὁ διάβολος καὶ θὰ ξεσηκώσῃ ἀντίστασι στὴν ψυχὴ του. Νὰ προσεύχεσθε γι’ αὐτὸν μυστικὰ καὶ ἡ προσευχὴ θὰ τὸν βοηθήσῃ.

† Γέρων Πορφύριος

✘ Τὴν ἀγάπη τὴν ὁποῖαν ἔχετε, δέν εἶναι κατόρθωμα ἰδικόν σας, ὁ Θεὸς σᾶς τὴν ἔδωσε, Θεοῦ τὸ δῶρον. Φροντίσατε νὰ τὸ φυλάξετε, νὰ τὸ καλλιεργήσετε καὶ νὰ τὸ αὐξήσετε.

✘ Βοήθει τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὸ δυνατόν καὶ νὰ πιστεύῃς ὅτι πᾶν, ὅ,τι δίδεις εἰς τὸν πτωχόν, τὸ δίδεις εἰς τὸν Χριστόν, ὁ ὅποιος θὰ σέ ἀμείψῃ χιλιοπλασίως.

† Γέρων Φιλόθεος

Αδελφοί μου, είναι μεγάλο πρόβλημα ή έλεημοσύνη. "Ας την αγαπήσουμε με όλην την καρδιά μας. Η έλεημοσύνη μπορεί και τις άλλες αμαρτίες να εξαλείψει και από την μέλλουσα κρίσι νά μᾶς απαλλάξει. Ἐνῶ ἐσύ σιωπᾶς ἡ ἐλεημοσύνη στέκεται μπροστά στον θρόνο του Θεού και σέ υπερασπίζεται. "Ἡ καλύτερα, ἐνῶ ἐσύ σωπαίνεις, ἀμέτρητα στόματα πτωχῶν ἀπολογούνται και εὐχαριστοῦν γιά σένα. Τόσα σωτήρια ἀγαθά πηγάζουν ἀπο τήν ἐλεημοσύνη και ἔμεις ἀμελοῦμε και ἀδρανοῦμε! Δώσε ἕνα ποτήρι κρύο νερό και θά ἔχης μισθό...

Δίνεις ἐλεημοσύνη και παίρνεις τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν

Οἱ πτωχοί είναι γιατροί τῶν ψυχῶν μας, εὐεργέτες και προστάτες. Γιατί δέν δίνεις τόσο, ὅσο παίρνεις· δίνεις χρήματα και παίρνεις τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν· ἀνακουφίζεις τήν φτώχεια και συμπιλιώνεις τόν Κύριο μέ τόν ἑαυτό σου. Βλέπεις ὅτι δέν εἶναι ἴση ἡ ἀνταπόδοση; Αὐτά εἶναι στήν γῆ, ἐκεῖνα στον οὐρανό· αὐτά χάνονται, ἐκεῖνα παραμένουν· αὐτά καταστρέφονται, ἐκεῖνα δέν παθαίνουν καμμία φθορά...

Ἐλεημοσύνη ζητάει ὁ Κύριος τῶν ὅλων

Μήν προσπεράσεις ἐπιπόλαια σέ παρακαλῶ αὐτό πού λέχθηκε. Γιατί τό "μέ εἶδατε πεινασμένο και με θρέψατε", ἐπιβάλλει τέσσερεις ἀνάγκες γιά ἐλεημοσύνη.

Πρώτο τήν ἀξιοπιστία Ἐκείνου πού ζητάει, γιατί εἶναι Κύριος τῶν ὅλων, εἶναι Αὐτός πού ζητάει. Δεύτερο τήν ἐπείγουσα ἀνάγκη γιατί πεινάει και ὑποφέρει.

Τρίτο τήν εὐκολία τῆς προσφορᾶς, γιατί θέλει νά τραφεῖ και ζητάει μόνο ψωμί και ὄχι καλοπέραση.

Καί τέταρτο τό μέγεθος τῆς δωρεᾶς, γιατί ὑπόσχεται ὁ Κύριος τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, γι' αὐτά τά ἀσήμαντα πράγματα...

Αὐτός πού τρέφει φτωχοῦς εἶναι πρῶτος εἰς τούς τιμωμένους

Βλέπεις ὅτι και ὁ ἴδιος ὁ ἰδικός μας Θεός τά μέν ἄλλα ἀπό τά παθήματα παραβλέπει, τούς πεινῶντας ὅμως μέ συμπάθειαν εὐσπλαχνίζεται. "Σπλαχνίζομαι, λέγει, τόν λαόν". Διά αὐτό και εἰς τήν τελική κρίσιν, ἐκεῖ ὅπου προσκαλεῖ τούς δικαίους ὁ Κύριος, τήν πρώτην θέσιν κατέχει αὐτός πού δίδει. Αὐτός πού τρέφει εἶναι πρῶτος εἰς τούς τιμωμένους. Αὐτός πού ἔχο-

ρήγησε τόν ἄρτον, προσκαλεῖται πρώτα ἀπό ὅλους. Ὁ ἀγαθός και μεταδοτικός μεταβαίνει εἰς τήν ζωὴν πρῶτος ἀπό τούς ἄλλους δικαίους...

Δίνετε στους φτωχοῦς υλικά ἀγαθά και ἐξασφαλίζετε ἐπουράνια ἀγαθά

Τί λοιπόν, λέγει, ἐάν δέν ἔχω χρήματα γιά νά κάνω ἐλεημοσύνη; Ἀλλά ὅσο πτωχός και ἂν εἶσαι, ἔχεις ἕνα ποτήρι δροσερό νερό· ἔχεις δύο λεπτά, ὅσο μεγάλη και ἂν εἶναι ἡ φτώχεια σου· ἔχεις πόδια γιά νά ἐπισκεφθῆς τούς ἀρρώστους...

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ μητέρα τῆς ἀγάπης

Παρ' ὅλο πού ἡ παρθενία, ἡ νηστεία και τό νά κοιμάται κάποιος στό χῶμα ἔχουν πιό δύσκολο κόπο ἀπό τήν ἐλεημοσύνη, ὅμως τίποτε δέν εἶναι τόσο ἰσχυρό και δυνατό στό νά σβῆνει τήν φωτιά τῶν ἀμαρτημάτων μας, ὅσο ἡ ἐλεημοσύνη. Αὐτή εἶναι ἀνώτερη ἀπό ὅλα, στήνει τούς ἔραστες τῆς κοντά στον ἴδιο τόν Βασιλιά.

Καί πολύ σωστά. Γιατί ἡ παρθενία, ἡ νηστεία και τό νά κοιμάται κάποιος στό χῶμα, σταματᾶνε γύρω ἀπό αὐτόν πού τά ἀσκει και δέν ἔσωσαν κανέναν ἄλλο· ἡ ἐλεημοσύνη ὅμως ἀπλώνεται σέ ὅλους και ἀγκαλιάζει τά μέλη του Χριστοῦ. "Ἄλλωστε τά κατορθώματα ἐκεῖνα πού ἀπλώνονται σέ πολλούς εἶναι πολύ μεγαλύτερα ἀπό αὐτά πού σταματοῦν γύρω ἀπό ἕναν.

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι φάρμακο γιά τά δικά μας ἀμαρτήματα, σαποῦνι γιά τήν ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς μας, σκάλα στηριγμένη στον οὐρανό, αὐτή συνδέει τό σῶμα του Χριστοῦ...

Τά χρήματα στά χέρια τῶν φτωχῶν μᾶς δίνουν πνευματικούς καρπούς

Αὐτό εἶναι πλοῦτος, αὐτό ἐμπόριο, αὐτό θησαυρός παντοτινός, τό νά μεταθέτομε ὅλα τά ὑπάρχοντα στον οὐρανό και νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη γιά τήν φύλαξη τῶν ὄσων καταθέσαμε ἐκεῖ.

"Ὅπως μία ρίζα πού φυτεύθηκε σέ εὐφορο ἔδαφος δίνει κάθε χρόνο ὠρμούς καρπούς, ἔτσι και τά χρήματα πού φυτεύθηκαν στά χέρια τῶν φτωχῶν, ὄχι μόνο κάθε χρόνο, ἀλλά και κάθε ἡμέρα μᾶς δίνουν πνευματικούς καρπούς, δηλαδή παρρησία πρὸς τόν Θεό, συγχώρησι ἀμαρτημάτων, συντροφιά Ἀγγέλων, συνείδησι ἀγαθή, χαρά πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως, ἐλπίδα ἀκαταίσχυντη, τά θαυμαστά ἀγαθά, τά ὅποια ἐτοίμασε ὁ Θεός γι' αὐτούς πού Τόν ἀγαποῦν.

"Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

ἡ μεγαλύτερη τῶν ἀρετῶν

Ερώτησαν κάποιον Γέροντα: "Ποιά είναι ἡ μεγαλύτερη ἀπό τίς ἀρετές;". Καί ἀποκρίθηκε: "Ἡ διάκρισι". "Εκεῖνος πού δέν ἔχει διάκρισι, μοιάζει", ἔλεγε ὁ ἀββάς Ἀμμωνάς, "μέ τόν ξυλοκόπο, πού βαστά ὀλημερίς στά χέρια του τό τσεκούρι κι ὁμως δέν τά καταφέρνει νά ξυλοκοπήσῃ ἕνα δένδρο. Αὐτός ὁμως πού ἔχει διάκρισι, μοιάζει μ' ἐκεῖνον πού καί εὐκολα τό βρίσκει καί εὐκολα τό κλαδεύει".

"Ενας ἄλλος Γέροντας εἶπε: "Τόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν πέφτῃ σέ πλάνη, τόν λυτρώνει ἀπ' αὐτήν ἡ μελέτη καί ἡ ἀγρύπνια καί ἡ προσευχή στόν Θεό. Κι ὅταν φλογίζῃ τήν καρδιά μας κάποια ἐπιθυμία, μόνο μέ τήν ἐγκράτεια καί μέ τήν ταλαιπωρία τοῦ κορμιοῦ μας μπορούμε νά τήν δαμάσωμε. Κι ὅταν πάλιν μᾶς ἀναστατώνῃ καί μᾶς τρικυμίζῃ τά σπλάγχνα μας ὁ θυμός, μόνο μέ τήν συμποῖα, μέ τήν καλωσύνη καί μέ τόν γλυκό τρόπο μπορούμε νά τόν καταπραῦνωμε. Μά ὅλα αὐτά πρέπει νά γίνωνται τήν ὥρα πού πρέπει καί νά ἔχουν τό πρεπούμενο μέτρο. Γιατί καθετί, πού γίνεται παράκαιρα καί ἀλόγιστα, καί ὀλιγόζωο καί ὀλιγοχρόνιο εἶναι. Κι αὐτά, πού δέν ἔχουν σταθερότητα καί διάρκεια, μᾶς κάνουν περισσότερο κακό, παρά καλό".

Πότε μας δέν πρέπει νά κάνωμε τίποτε, προτοῦ νά καλοσκεφθοῦμε καί νά καλοξετάσωμε ἄν εἶναι σωστό κι ἄν εἶναι σύμφωνο μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. "Ενας ἀδελφός ἐρώτησε κάποτε τόν κοσμοξακουστό ἀββά Νισθερώ: "Ὁρμηνεψέ με, ἀββά μου, τί εἶναι τό πραγματικά καλύτερο γιά νά τό κάνω πάντα μου καί γιά νά συμμορφώνωμαι πάντα μου μέ αὐτό". Καί τοῦ ἀπάντησε ὁ Γέροντας: "Ὅλες οἱ ἐργασίες εἶναι καλές κι ὅλες εἶναι τοῦ Θεοῦ, ὅταν γίνωνται μέ διάκρισι καί στοχαστικά, κι ὅλες τό ἴδιο ἀποτέλεσμα φέρνουν. Γιατί λέει ἡ Ἁγία Γραφή, πώς ὁ Ἀβραάμ ἦταν φιλόξενος πολύ καί τοῦ ἄρεσε νά περιποιοῦνται τούς ἀνθρώπους κι ὁ Θεός ἦταν μαζί του. Λέει πάλιν ἄλλου, πώς ὁ προφήτης Ἰλίας ἀγαποῦσε τίς ἐρημιές καί τήν μοναξιά· κι ὁ Θεός ἦταν μαζί του. Ὁ Δαβίδ πάλιν ἦταν ταπεινός κι ὁ Σολομώντας μεγαλόπρεπος καί ὁ Θεός ἦταν καί μέ τούς δυό. Αὐτό λοιπόν πού λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ σου καί εἶναι θεάρεστο, καί τό καταλαβαίνεις πώς θά τό κάνῃς σωστό καί τέλειο, νά τό κάνῃς καί θά σωθῇς".

Ο Ἅγιος Μάξιμος ἔλεγε: "Ἄν θέλῃς νά εἶσαι σωστός καί δίκαιος ἄνθρωπος, πρέπει νά φροντίζῃς καί τά δύο μέρη τῆς ὑπάρξεώς σου, τήν ψυχὴ σου δηλαδή καί τό σῶμα σου, ἀνάλογα μέ τήν ἀξία τοῦ καθενός. Καί τίς μέν λογικές ἀνάγκες τῆς ψυχῆς σου νά τίς ἱκανοποιῇς μέ μελέτες καί προσευχές. Τίς βουλητικές μέ τήν ἀγάπη τήν χριστιανική, πού ἀντιμάχεται στίς ἐχθρητες καί τά μίση. Τίς ἐπιθυμητικές, μέ τήν ἐγκράτεια καί μέ τήν σωφροσύνη. Καί στό κορμί σου νά δίνῃς τήν σκεπή, τά φορέματα καί τήν διατροφή, πού εἶναι ἀπαραίτητα γιά τήν συντήρησί σου".

Ο νοῦς μας τότε μόνο μᾶς κυβερνᾷ καλά, ὅταν ἔχῃ ὑποτάξει τά πάθη καί ὅταν κάθε του ἐνέργεια εἶναι συνετή, πρεπούμενη καί σύμφωνη μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ὅπως ἡ υγεία καί ἡ ἀρρώστια ἀφοροῦν στό σῶμα καί τό φῶς καί τό σκοτάδι στά μάτια, ἔτσι καί ἡ ἀρετή καί ἡ κακία ἀποβλέπουν στήν ψυχὴ μας καί ἡ γνώσι καί ἡ ἀμάθεια στόν νοῦ μας. Ἡ Ἁγία Γραφή δέν ἀπαγορεύει τίποτε ἀπό τά καλά τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά τιμωρεῖ τήν ἀκράτεια καί τήν ὑπερβολή· καί διορθώνει καί ἐλέγχει τήν ἀλογιστία. Δέν μᾶς ἐμποδίζει νά τρώμε, οὔτε νά ἔχουμε χρήματα καί νά τά μεταχειριζώμαστε ὅπως πρέπει. Μᾶς ἀπαγορεύει ὁμως νά εἴμαστε λαίμαργοι καί γαστρίμαργοι καί φιλάργυροι. Δέν μᾶς ἀπαγορεύει νά σκεπτόμαστε γι' αὐτά. Μᾶς ἀπαγορεύει ὁμως νά ἀφοσιωνώμαστε μέ ἐμπάθεια σ' αὐτά. Καί οἱ ἐντολές τοῦ Κυρίου εἶναι νά κάνωμε λογική χρῆσι γιά τό καθετί καί ν' ἀκολουθοῦμε τήν μέση ὁδó. Κι ὅταν τό κάνωμε αὐτό, ὁ νοῦς μας ἔχει διαύγεια. Καί ἡ διαύγεια αὐτὴ τοῦ νοῦ γεννᾷ τήν διάκρισι.

Ἀπό τόν "ΕΣΠΕΡΙΝΟ"

Από το

γεροντικό

Ὁ μελλοντικός Πατριάρχης

Ο ἀββάς Γρηγόριος ἀποφάσισε μία ἡμέρα νά ἐπισκεφθῇ τόν ἀββά Σέργιο, πού ἀσκήτεψε στήν περιοχή τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Ἐκεῖνος, μόλις τόν εἶδε νά πλησιάσῃ, σηκώθηκε καί βιάστηκε νά τόν προῦπαντήσῃ. Τόν χαιρέτησε πολύ χαρούμενος καί τόν κάλεσε νά περάσῃ στό φτωχικό κελλί του.

Μόλις μπῆκαν μέσα ὁ ἀββάς Σέργιος πῆρε νερό καί ἔπλυνε μέ μεγάλη φροντίδα καί σεβασμό τά πόδια τοῦ ἐπισκέπτη του. Κατόπιν πέρασαν ὅλη τήν ἡμέρα συζητώντας. Ὁ ἀββάς Σέργιος ἐξήγησε στόν ἀββά Γρηγόριο πώς ἐκεῖνο πού τόν ἀπασχολοῦσε ἦταν ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς. Δέν ἔπαψε μάλιστα νά μιλάῃ γι' αὐτό τό θέμα.

Οταν ἄρχισε νά σκοτεινιάζῃ ὁ ἀββάς Γρηγόριος ἀνεχώρησε. Τότε, ὁ ὑποτακτικός τοῦ ἀββά Σέργιου παρατήρησε:

- Γέροντα, σήμερα σκανδαλίσθηκα! Τόσοι ἐπίσκοποι καί τόσοι ἱερεῖς ἔχουν περάσει ἀπό ἐδῶ. Δέν εἶδα ὁμως νά πλένης σέ κανένα τά πόδια. Μόνο στόν ἀββά Γρηγόριο τό ἔκανες αὐτό.

Ο Γέροντας τόν κοίταξε ἤρεμα, μ' ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο στά χεῖλη, καί τοῦ εἶπε.

- Παιδί μου, ἐγώ δέν γνωρίζω ποιός εἶναι ὁ ἀββάς. Αὐτό μόνο ξέρω: Φιλοξένησα στό σπήλαιό μου πατριάρχη! Τόν εἶδα νά φορᾷ ὠμοφόριο καί νά βαστάζῃ τό ἅγιο Εὐαγγέλιο.

Πράγματι, ἕξι χρόνια ἀργότερα, ὁ Θεός ἀξίωσε τόν ἀββά Γρηγόριο νά γίνῃ Πατριάρχης Ἀντιοχείας. Κάτι πού ὁ Γερο-Σέργιος προεἶδε τήν ἡμέρα πού τόν εἶχε φιλοξενήσει στό κελλί του. ❖

‘Η τιμωρία του κεχαγιά και τά βασανιστήρια του κλέφτη

“Οταν ήμουν, Γερο-Λάζαρε, μιλωνάς στο μετόχι Μεταγγίτσι, μαζί με τον Γερο-Ηλία ως οικονόμο, κατά τό 1913, είχαμε κι εκεί κεχαγιά, πού τ' όνομά του τώρα μου διαφεύγει. Καί αυτός ό κύριος πού λές, άφηνε καί έβοσκαν τά άρνιά του μέσα στά γεννήματά μας, κατά Μάρτη μήνα. Τόν εμάλωνε ό καύμένος ό οικονόμος, άλλ' αυτός πεντάρα δέν έδινε. Μία, δύο, τρεις, τόν χαβά του αυτός. Τά 'βλεπα κι εγώ αυτά καί πώς καταφρονούσε τόν οικονόμο καί έβραζα μέσα μου: βρέ τόν σαρακατσάνο, νά μάς κάνη ζημιές καί μετά νά μάς περιπαίξη. Δέν βάσταξα, βγήκα από τόν μύλο μία ήμέρα καί του λέγω:

- Βρέ, δέν φοβάσαι τόν Θεό καί τόν Άγιο πού καταστρέφεις τό σιτάρι του; Κι εκείνος μου άπαντά:

- Έε, καλόγηρε, τρώγει ό Άγιος Πρόδρομος σιτάρι;

- Δέν τρώγει; του λέγω. Έε, καλά, καλά.

Μία ήμέρα, καθώς έβοσκε τά πρόβατα ό βλάχος στίς συκαμινίες, άπέναντι από τήν καινούργια καλύβα, πού τήν είχαμε σπαρμένη σιτάρι καί τήν χωρίζει τό αύλακι του μύλου, τά άρνιά του πηδοούσαν τό αύλακι καί πήγαιναν στό γέννημα. Ό βλάχος τά έβλεπε, πήγε πέρα πρός τήν ρεματιά γιά νά μή τά βλέπη καί κατηγορηται. “Άς είναι όμως. Άκου τώρα τί γίνεται! Μαζί με τ' άρνιά πήδηξε καί μία προβατίνα: τ' άρνιά, σάν είδαν τήν προβατίνα πού χώθηκε μέσα στό σιτάρι, ζήλειψαν. Τό αύλακι, καθώς ξέρεις, είναι βαθύ, περι τό έναμισο μέρο. Τά πρόβατα, κουτά καθώς είναι, με τά μικρά άρνάκια, άρχισαν νά πηδοούν τό αύλακι: ναι, αλλά τά περισσότερα έπεφταν μέσα καί τό νερό τά κατέβαζε στήν μεγάλη στέρνα του μύλου. Ό σαρακατσάνος ήταν κάπου κρυμμένος καί ποιός ξέρει τί έκανε...

Καμμιά φορά βγαίνει ό Γερο-Ηλίας καί τί νά δή! Είχε γεμίσει ή στέρνα από πρόβατα του βλάχου! Βάζει τίς φωνές: “Έε, κεχαγιά, κεχαγιάαα! Τά πρόβατά σου κολυμπούν στήν στέρνα, έλα εδώ!!”. Άκούει ό βλάχος πώς κολυμπούν τά πρόβατά του στήν στέρνα καί έρχεται τρεχάτος, λαχανιασμένος, μά τί νά δή. Είκοσι καί περισσότερα θά ήταν πνιγμένα. Άρχισε νά μοιρολο-

γάη καί νά τραβά τά μαλλιά του.

- Όχ, τί είν' τούτο πάπαθα; Άμάν, άμάν!

Φώναξε καί τήν γυναίκα του καί άφου τά έβγαζαν από τήν στέρνα, τά έγδερναν γιά νά μή χάσουν καί τό μαλλί τους.

- Έε, κεχαγιά, του λέγω, τρώει ό Τίμιος Πρόδρομος σιτάρι;

- Άσε με, καλόγηρε, μή με πειράξεις, θά σκάσω από τό κακό μου..

Καί από τότε, αγαθή ήταν ή ώρα: πού νά ξαναπλησιάση ό βλάχος στά γεννήματα”.

“Μου διηγείτο κάποτε ό Γερο-Νήφων, οικονόμος στό μετόχι Βόζινα Χαλκιδικής, ότι στίς μέρες του, λίγο πρό του 1900, όταν βρισκόταν στήν νήσο Θάσο, ως ύποτακτικός του Γέροντος Γερβασίου, οικονόμου του έν Βουλγάρω μετοχίου μας, παρουσιάσθηκε μία μέρα ένας χωρικός, όνόματι Ιωάννης, με ζωο φορτωμένο δύο τουλούμια λάδι, περίπου 80 όκάδες, καί τό άφέρωσε στό μετόχι. Ό οικονόμος, κατάπληκτος γι' αυτή τήν δωρεά, ρώτησε νά μάθη. Τότε ό χωρικός Ιωάννης του διηγήθηκε τά ακόλουθα:

-Ό πατέρας μου, πάτερ, πέθανε πρό μηνός καί πλέον. Είναι δέ τώρα τρεις φορές όπου, όταν βραδιάξη καί έτοιμάζωμαι νά κοιμηθώ, έρχεται ή ψυχή του ως μία σκιά στήν γωνία τής όροφής του δωματίου καί με φωνάζει: “Παιδί μου, Γιάννη, νά γεμίσης δύο τουλούμια λάδι καί νά τά δώσης στόν Διονυσιάτη οικονόμο. Επίσης νά του δώσης κι εκείνο τό μεγάλο ελαιόδενδρο, όπου είναι στό σύνορό μας, διότι εγώ βρήκα εύκαιρία καί τό πήρα καί τό έχομε ιδικόν μας, ένω αυτό άνήκει στό μετόχι. Αυτά νά κάνης, παιδί μου, όπως σου λέγω, γιά νά βρη άνεσι ή ψυχή μου, διότι πολύ βασανίζομαι δι' αυτή τήν κλοπή”.

Μόλις άκουσε αυτά ό οικονόμος έδόξασε τόν Τίμιο Πρόδρομο έξ όλης τής ψυχής του διά τήν προστασία καί τήν πρεσβεία, όπου πάντοτε δι' ήμάς ποιεί. Παρέλαβε δέ τό έλαιο, καί τό ελαιόδενδρο από τόν χωρικό”.

Διονυσιάτικαι διηγήσεις - Λαζάρου Μοναχού Διονυσάτου

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6, 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0,10 € κωδ. ταχ. 2771

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ